

Oudersparticipatie Jeugdhulp Vlaanderen vzw

Deelwerkingen: Roppov, Popant, Ouderswerking Vlaams Brabant, JopLim

Een netwerk met opdrachten naar: **Ouders- Voorzieningen - Beleid**

Ik wil onze werking graag voorstellen aan de hand van de rol die ouders daarin zelf opnemen.

Mensen die beroep moeten doen op externe hulp omdat er een probleem is rond hun kind, vragen zich vele zaken af, op een moment dat ze erg emotioneel zijn. Daarbij komen ze nog eens in een heel andere wereld terecht van de professionelen met hun eigen jargon, procedures, diagnoses, handelingsplannen, intakefasen, modules, vergaderingen, afstemmingen.....

Daartegenover staat een gezin, ouders, jongeren die hulp en steun willen en vlug!.....maar die daarom niet willen dat plots alles over genomen wordt door vreemden. Ze willen zelf nog wel proberen, maar zijn tegelijk vaak buiten adem. Dingen zijn soms te ver gegaan, vinden ze zelf, of vinden anderen.....Steun en hulp is de vraag, voor het kind, maar ook voor ouders. Als steun en hulp moet, opgedrongen wordt, is het misschien niet hun vraag maar toch vaak hun nood.

Ouders spelen altijd een belangrijke rol in het leven van een kind, en ieder kind wil fier zijn op zijn ouders....De manier waarop een derde omgaat met ouders, bepaalt ook het beeld dat het kind van zijn ouders heeft. Je kan dus samenwerken of niet

Al jaren spreken we met ouders, met als doel de hulpverlening te bekijken vanuit hun perspectief en dan vooral te vragen hoe zij het actuele 'participatief werken' invullen. We horen dus veel, concrete vragen, concrete klachten, concrete angsten, concrete lovende woorden.

Maar wat meest opvalt is dat het twee verschillende werelden zijn, deze van mensen in nood en deze van professionele helpers. Dat werd ook duidelijk bv. in de gesprekken over doelstellingen in de hulpverlening, hoe anders dit is voor ouders tegenover hulpverleners.

Daarom organiseerden we een aantal jaren geleden een dialogdag (ouders nodigen hulpverleners uit) rond '**zijn jullie doelen onze doelen?**' en we vroegen **aan ouders wat zij verwacht hadden bij de start van de hulpverlening.**

We proberen in onze werking zoveel mogelijk in gesprek te gaan over concrete thema's vanuit de verschillende posities....van daaruit vertrekkend, brengen we een boodschap naar diensten.....

Zoals bv. Tijdens onze laatste dialogdag, voorbereid door ouders, spraken we met hulpverleners over **'de insteek van de intake'** of hoe belangrijk de start is, daar wordt de basis gelegd voor de relatie

'.....een raar soort relatie waar een vreemde van bij de start 'de pieren uit je neus haalt' en vanuit een theoretische opleiding een hele uiteenzetting geeft over jouw leven, conclusies trekt met veel invloed op jouw leven, soms te vroeg voor ouders,

*.....kennis uit de opleiding, methodieken en ervaring met dit soort 'problematiek', ...dat is goed,....
.....maar ieder mens is anders ...
eenzelfde problematiek brengt andere spanningen mee of vraagt een andere aanpak in een ander gezin. Ieder gezin, iedere jongere heeft ook een ander **tempo** en andere **sterktes**.*

Ouders zeggen vaak: zeg tegen hulpverleners dat ze moeten denken hoe zij zich zouden voelen als het over hun kind zou gaan, hoe zij dan behandeld willen worden.

De voorbije jaren zijn we dus niet alleen bezig geweest met het **duidelijk krijgen en concretiseren van de verwachtingen en ervaringen van ouders**,

→ ook met dit over te brengen naar hulpverleners want dààr moet het gebeuren ; en naar het beleid, want daar wordt het kader bepaald.....

enkele concrete voorbeelden:

- onze dialoog met professionelen over **doelen** van hen en van ouders....;
- in gemengde regionale werkgroepen (professionelen+ouders) **samen een A doc invullen**;
- over wat belangrijk is aan een **infobrochure** voor de dienst, voor ouders;
- over **rechten** van ouders en hoe die er uit zien als een derde er tussen komt (dialogdag);
- over **herstel van de relatie** ouders-kind;
- over hoe ouders **contextbegeleiding** invullen....
- deelname aan de werkgroepen rond het **nieuw jeugdrecht** (Agentschap Jongerenwelzijn);
- cliëntvertegenwoordiging op verschillende fora van **IJH**, provinciaal, Vlaams: management comité en gemengde stuurgroep, verschillende werkgroepen, evaluaties, studiedagen.....

.....het leven van ouders en jongeren loopt door, een jaar met **wachten** ...en daarna **verschillende modules en einddoelen** is voor ons een jaar waarin we hopen op vooruitgang, maar we zien soms niet waar men naartoe wil, er is geen geheel en veel verschillende diensten en mensen..

'In het begin wou ik **advies vragen**. Na een tijdje merkte ik dat dit niet zo vrijblijvend was. Ik ben gestopt, voelde me niet meer veilig om een **gewoon gesprek** aan te gaan over opvoedingsvragenzonder dat dit steeds vastgelegd wordt in een verslag....'

En dan merken we dat de posities anders zijn, maar het gesprek is op gang,

het is een proces waar vele ouders aan meewerken;

Dankzij onze samenwerkingspartners o.a. **OTA** kunnen we ook de signalen van allochtone ouders verspreiden bv. via getuigenissen die verschijnen in ons tijdschrift **Schouders**, een tijdschrift voor en door ouders

Deze getuigenissen illustreren vaak hoe ook bij allochtone ouders de zaken soms te vlug geïnterpreteerd worden, maar de bezorgdheden van ouders gelijk blijven....

Ga in gesprek is ook hier de boodschap.....

Vader getuigt...

Ik ben een Noord-Afrikaanse man die al 35 jaar in België woont. Ik ben vader van 6 kinderen en ze stellen het over het algemeen goed. Mijn vrouw en ik zijn religieuze mensen maar dat staat niet in de weg dat we onze kinderen de nodige vrijheid geven. De kinderen mogen gaan zwemmen, uitgaan, winkelen,... wat ze maar willen. Mijn oudste dochter gaat volgend jaar rechten studeren en mijn andere kinderen gaan ook allemaal naar school, behalve één dochter. Ik weet niet hoe of waar het is misgelopen maar ik krijg haar maar niet op het rechte pad.

De problemen begonnen toen ze 13 jaar was. Ik werd naar de school geroepen door het CLB. Ze was niet goed bezig op school. Er werd een intercultureel bemiddelaar bijgehaald. N. had contact met meisjes die in een instelling zaten. Volgens mij gaven zij aan hoe ze uit huis weggehaald kon worden. Ik had ook al wel door dat ze thuis wat opstandiger werd. Een keer toen ze echt erg onbeleefd was, ben ik naar de politie gestapt. In de hoop dat ze mijn dochter op haar plaats zouden zetten door dingen te zeggen zoals dat ze moet gehoorzamen aan de regels in het huis en dat ze niet zo opstandig moet zijn tegenover haar ouders. Tot mijn grote spijt heeft de politie juist het omgekeerde gedaan. Ze hebben N. in bescherming genomen en mij beschuldigd dat ik agressief zou zijn en druk zou uitoefenen op mijn dochter om de Islam ten volle te beleven. Dit klopt niet, ik heb aan al mijn kinderen een vrije opvoeding gegeven. N. verzond dit allemaal zodat de politie zou denken dat het onveilig was in huis. Ik was echt radeloos door deze actie.

Op een dag was mijn dochter weggelopen. Ze werd opgenomen in een instelling. De instelling bracht me op de hoogte maar ik mocht niet weten waar ze was. De reden zou zijn omwille van de veiligheid. Ik snap echt niet waarom wij niet mochten weten waar ze was. We zijn haar ouders en ze is tenslotte nog minderjarig. Pas nadat N. al 10 dagen in de instelling zat, werd er contact opgenomen met mij voor een gesprek met de begeleidster. We hebben dan samen met de begeleidster ervoor gezorgd dat ze terug naar huis kwam. Nadat ze terug was, was het zomervakantie en ik moet zeggen dat het echt goed ging. N. was rustig, er waren geen conflicten en ze luisterde altijd maar de zomervakantie was gedaan en N. viel terug in haar oude doen. Als ik haar een uur gaf om thuis te zijn, kwam ze altijd vele uren later naar huis. Ze begon opnieuw weg te lopen. Elke keer ben ik dan ook naar de politie gegaan maar ze grepen niet in. Ze zeiden dat ik moest wachten tot ze terug was en dan mocht ik een verklaring afleggen.

Een keer was ze twee maanden lang niet thuisgekomen. Ze liet niks weten en als we contact probeerden op te nemen, lukte dat ook niet. Na afloop van die twee maanden dat ze weggelopen was, kreeg ik een brief van de jeugdrechter dat N. al een week geplaatst was in een OOC en dat er een verlenging ging gebeuren. Ik nam zelf contact op met het OOC. Ik wou horen waarom N. in de instelling zat en wat ze allemaal had verteld over mij. De hulpverleners waren bang van mij omdat ik als een monster van een vader afgeschilderd was door mijn eigen dochter. Ik mocht haar niet zien. Er werd een kennismakingsgesprek gepland en ik kreeg uitleg over hun manier van werken. Er werd nadien enkel telefonisch contact gehouden met mij. De instelling volgde het verhaal van mijn dochter, ze wou geen contact met mij. In deze instelling is ze dan uiteindelijk twee maanden gebleven. In totaal heb ik mijn dochter vier maanden niet gezien. N. is daar ook weggelopen. De instelling heeft me hierover niet direct gecontacteerd.

De intercultureel bemiddelaar werd er opnieuw bijgehaald maar de samenwerking werd stopgezet omdat N. hun vertelde dat de bemiddelaar een vriend was van mij. Ik had pijn in mijn hart omdat mijn dochter mij zo als een agressieve man afschilderde terwijl dit niet klopt. Ik moest mij elke keer opnieuw bewijzen dat ik echt wel geen strenge moslim ben en dat ik een rustig persoon ben.

Nadien is ze in een begeleidingstehuis geplaatst. In het begin was er dan een rondleiding en normaal zou N. er ook zijn, maar ze was er niet. Ik vermoedde dat ze weggelopen was maar dit werd niet met mij gedeeld. Ik vraag mij dan af, als de reden van haar weglopen is dat ik de strenge moslimvader ben, waarom ze in die begeleidingstehuizen dan ook wegloopt. Ze heeft daar toch al de vrijheid waar ze recht op heeft?

Toen kreeg N. een gezinsbegeleidster die naar ons beiden luisterde. Ze zag in dat ik eigenlijk wel grotendeels gelijk heb. Ze is op huisbezoek geweest, heeft mijn andere kinderen gezien en gesproken. Dit was dan ook de eerste keer dat een instantie het initiatief nam om thuis een kijkje te nemen. Eindelijk, iemand waarmee ik kon samenwerken. Iemand die mij de tijd gaf, die mij begreep, die naar me luisterde en die kritisch op onderzoek ging als gezinsbegeleidster. Wij hebben een zeer Westers huishouden en dat zag ze dan ook. De begeleidster besloot om niet op N. haar wensen in te gaan om alleen te gaan wonen maar om mij bij te staan en naar huis toe te werken.

Nu wordt mijn dochter sterk aangemoedigd om een halve of een hele dag met mij door te brengen. Ze dachten ook aan een time-out maar ik denk dat dit niet goed is voor mijn dochter en zij zegt dat zelf ook. De hulpverleners luisteren in dit geval niet naar de noden van de jongere. Ik zou zo graag een psychologische opvolging willen. Ik besef dat N. haar wangedrag komt vanuit psychische problemen dus een time-out gaat echt niet veel helpen. Mijn dochter haar gedrag komt overeen met die van een kind van 8 jaar. Ze is zeer snel beïnvloedbaar en kent geen grenzen.

De consulente geeft me weinig vertrouwen. Ze laat alles op het laatste moment weten terwijl ze een overleg al weken op voorhand plant met het begeleidingstehuis. Ze ziet zeer goed in dat N. een verkeerd beeld van mij heeft geschetst maar ik heb het gevoel dat ze dit niet wil accepteren. Ze blijft het maar ontkennen en mij beschuldigen van agressiviteit. Ik ben zelfs op het politiebureau geroepen voor een verklaring af te leggen over agressie terwijl er niks van agressiviteit was voorgevallen.

Dit zijn mijn problemen die zich al ongeveer drie jaar voordoen maar ik geef mijn dochter zeker niet op! Over sommige organisaties die erbij zijn gehaald, heb ik dan ook mijn twijfels of ze wel een meerwaarde hebben gehad. Zeker het OOC. Het begeleidingstehuis waar mijn dochter momenteel in zit, vind ik wel goed. Ze weten hoe mijn dochter is en proberen dan ook het juiste te doen. Nog obstakels in mijn weg waren de politie die eigenlijk de kant koos van mijn dochter en dat ze weinig interesse toonden elke keer wanneer N. wegliep. Elke keer dat ze wegliep, kwam de politie dan ook bij ons thuis voor een onderzoek. Ze keken zelfs in de vuilnisbakken, ik voelde mij als een crimineel die zijn bloedeigen dochter zou vermoorden.

Ik vind het wel zeer positief hoe het begeleidingstehuis waar N. momenteel zit, het probleem heeft aangepakt. De bemiddeling was ook een zeer positieve ervaring voor mij. De bemiddelaar begrijpt mij echt en probeert zo goed mogelijk mee te helpen om het contact met N. te herstellen. De interculturalisering is echt wel positief, het geeft vertrouwen aan de ouders als ze diversiteit zien in de hulpverlening. Het is dan ook zeer belangrijk dat je een organisatie raadpleegt die samenwerkt met een intercultureel bemiddelaar die de situatie goed kan inschatten. Daardoor zal de eerste ontmoeting met hulpverleners aangenaam zijn. Dit was bij mij niet altijd het geval. Ik geloof er wel in dat de ene organisatie niet de andere is. Daarom zou ik zeker nog contact opnemen met hulpverleners, mocht ik in de toekomst een probleem hebben met één van mijn andere kinderen. Wat hopelijk niet het geval zal zijn!

*'.....het is heel anders dan in andere gezinnen. ...
hulpverlening knipt soms de draad door....zij
beslissen....in gewone gezinnen wordt er toch ook al eens
gebotst en gediscuteerd? Zeker met pubers....
Hier moet elk gezin door....desnoods met steun van
hulpverleners, ...de kans krijgen dit proces mee te maken.'*

- ⇒ Luisteren is belangrijk,
- ⇒ niet te vlug conclusies trekken en zeker niet alles overnemen,
- ⇒ bespreek hoe de ouder zijn ouderrol kan blijven opnemen,
- ⇒ aandacht voor de relatie,
- ⇒ vertrouwen, eerlijkheid, openheid,
- ⇒ rust uitstralen,
- en daarom moet het klikken.

Oudersparticipatie Jeugdhulp Vlaanderen vzw

Deelwerkingen: Roppov, Popant, Ouderswerking Vlaams Brabant, JopLim

Ingrid Crabbe, Coördinator